

STRAŠIDLÁŘ

MEZI NÁMI DRAKY

HYNEK
KLIMEK

ILUSTRACE
ZDEŇKA ŠTUDLAROVÁ

GRADA PUBLISHING

Hynek Klimek

STRAŠIDLÁŘ

Mezi námi draky

Ilustrace Zdeňka Študlarová

TIRÁŽ TIŠTĚNÉ PUBLIKACE:

Vydala Grada Publishing, a.s.
U Průhonu 22, 170 00 Praha 7
obchod@grada.cz, www.grada.cz
tel.: +420 234 264 401, fax: +420 234 264 400
jako svou 5343. publikaci

Odpovědná redaktorka Petra Honsová
Jazyková úprava Štěpánka Poupětová
Návrh obálky Zdeňka Študlarová
Grafická úprava a sazba Jan Šístek
Počet stran 64
První vydání, Praha 2013
Vytiskly Tiskárny Havlíčkův Brod, a.s.

© Grada Publishing, a.s., 2013

Upozornění pro čtenáře a uživatele této knihy

*Všechna práva vyhrazena. Žádná část této tištěné či elektronické knihy nesmí být reprodukována a šířena v papírové, elektronické či jiné podobě bez předchozího písemného souhlasu nakladatele. Neoprávněné užití této knihy bude **trestně stíháno**.*

ISBN 978-80-247-4847-4

ELEKTRONICKÉ PUBLIKACE:

ISBN 978-80-247-8837-1 (ve formátu PDF)
ISBN 978-80-247-8838-8 (ve formátu EPUB)

OBSAH

Průvodce se představuje	5
O princezně, která přechytračila draka	7
Jak chytrý šohaj přemohl tři draky	10
O spáleném drakovi	13
O dračici z Lovoše	15
O drakovi z řeky Ohře	18
O dracích rozčarovaných lidským pokolením	20
O pozdě přivedené sani	23
O dračím vejci	25
O drakovi z Landeku	28
Odměna vypsaná na draka	31
O dvou dracích z Náchodska	34
O draku na prameni	37
O drakovi od Trutnova	39
O drakovi ve studni	41
O drakovi od mlýna	43
Další a další draci	45
Ještě jiní draci	53
Jak rozmazlená Kristýnka nechala unést domnělého draka	58
Jak pan profesor zbavil Kristýnku Draka a Draka Kristýnky	62

PRŮVODCE SE PŘEDSTAVUJE

Ahoj. Jsem ještěř z rodu ještěřek a budu vám vyprávět o dracích. Jmenuji se Hypolit a bydlím u Ramzové v Jeseníkách. Lepší vypravěč, než jsem já, prý pro tenhle díl Strašidláře není. Myslím, že ani být nemůže. My ještěřky máme spolu s krokodýly totiž ze všech žijících tvorů k drakům nejbliž. O dracích toho vím spoustu. Jsem všetečný a nikým nepozorován leccos vyslechnu. A hlavně jsem pohádkový, a tak mám mimořádné schopnosti.

Někteří badatelé soudí, že stejně jako ještěřky se i draci vyvinuli z pravěkých ještěřů. Ve vyprávěních, předávaných z generace na generaci, získali tito tvorové dračí podobu. Draci tak, jak jsou dnes většinou na území Evropy zpodobováni, pravěké ještěřky v mnohém připomínají. Zejména tyranosaury. A ti létají, s rozevřenými křídly, zase pterodaktyly.

U nás v Česku jsme měli na draky smůlu. Většina z těch, o kterých se u nás vypráví a píše v pověstech a pohádkách, je krutá a lidožravá. I na Slovensku, kde drakům říkají „šarkán“, i jinde v Evropě je to s draky podobné. Jsou považováni za symbol nebezpečí, ničení, chaosu a zla. Jen zřídka se v jejich

líčení vyskytují výjimky. V poslední době ovšem takových vyprávění přibývá.

Ani dříve, v dobách našich praotců, neměli draci dobrou pověst. Staří Slované je nazývali „smok“ anebo „zmej“ a také se jich báli a nevyprávěli o nich nic pěkného. Za dávných časů lidé věřili, že drak se může vyklubat z hada, kterého sedm roků nespátřilo lidské oko. A také že se může z ještěrky, která se živí lidskou krví, stát drak. Prý pak zmohutní do dračí podoby a narostou jí křídla. No, nevím. Myslím si, že hadi provždy zůstanou hady a ještěrky ještěrkami, ale podle některých starých pověstí se prý proměňovat mohou.

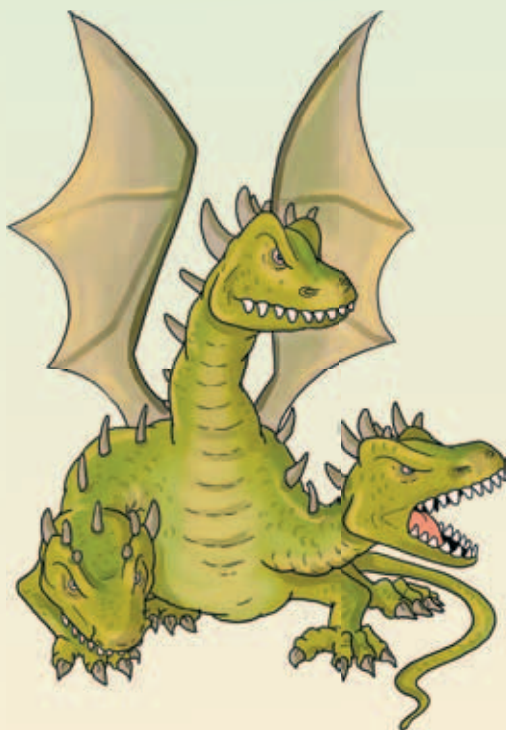
Draci z řeckých mýtů a bájí mají až sto hlav. V našich pověstech a pohádkách jsou nejčastěji jednohlaví, ale také až dvanáctihlaví. Výjimečně mají hlav i více.

Zato v Asii a zejména v Číně, kde znají zásadně jen jednohlavé draky, chovají k těmto tvorům velkou úctu. Mají tam dokonce rok draka a draci jsou pro ně symbolem vládců a moci a také deště.

Tak to by na úvod zřejmě stačilo a teď se pustím do vyprávění nejzajímavějších dračích příhod u nás v Česku.

O PRINCEZNĚ, KTERÁ PŘECHYTRAČILA DRAKA

Už se neví, kde přesně se to stalo. Bylo to prý na Náchodsku. Kdysi se tam objevil hrozitánský tříhlavý drak. A že prý chce ještě ten samý den k večeri princeznu, jinak bez milosti zahubí, na koho padne, a všechno tam poboří.

Inu, co měli chudáci dělat? Slíbili, že mu vyhovějí. Byl z toho ale na hradě i v celém podhradí velikánský smutek. Princezna a zpočátku ani její otec se dračím choutkám samozřejmě podřizovat nechtěli. Jenomže co měli dělat?

Žádní udatní rytíři ani odvážní chasníci, kteří by byli ochotní dávat všanc své životy pro záchranu princezny, po ruce nebyli a nebyl čas je shánět. A tak na hradě i v městečku pod ním vyvěsili na stožáry a z oken černé vlajky. Nařikající princeznu po krátkém rozloučení s nejbližšími oblékli do černého, posadili ji do černého kočáru, zapřáhli do něj čtveřici černých hřebců a jelo se k drakovi. I kočí byl celý v černém.

Kočár až k městské bráně doprovodil průvod lidí, kteří se k tomu seběhli, ale dál se neodvážil ani princeznin otec.

Jen zoufale lomil rukama. Ke skále, u které se drak usadil, jel s princeznou jen kočí.

Až k samotnému místu, kde drak na princeznu čekal, ale nedojel. Sotva obrovitého draka zdáli zahlédl, zastavil koně a princezně řekl, že jí nezbývá než vystoupit a dojít zbytek cesty pěšky. Byl přitom strachy bílý jako křída, a tak se nad ním útlocitná princezna slitovala a poslechla ho.

Kočí hned obrátil čtyřspřeží, pobídl koně a kočár se tryskem řítíl zpátky k městečku.

Princeznu nejprve napadlo, co by se tak asi stalo, kdyby utekla.

Už už se málem rozběhla přes louku, když tu jí blesklo hlavou, že ji drak pozoruje a určitě by ji chytil. Třeba by se rozzlobil natolik, že by pak ještě zpustošil městečko i s hradem, jak vyhrožoval. Moudrý král princeznu nerozmazloval, od dětství byla vychovávána k zodpovědnosti, a tak od útěku upustila.

Přemohla hrůzu, která se jí zmocňovala, a statečně se vydala k drakovi. Nepospíchala, kráčela spíše loudavě, a jak se k tomu obrovskému ohyzdovi se třemi hlavami blížila, napadla ji spásná myšlenka. Když došla k drakovi na doslech, zastavila se a upřeně se na něj zadívala.

„Která z tvých hlav bude mít čestný úkol kousnout mě jako první?“ zvolala pevným hlasem.

„Samozřejmě já!“ odpověděla jí prostřední drakova hlava.

„Proč bys to měla být právě ty?“ otočila se k ní pravá hlava.

„To teda ne! Ty to nebudeš!“ křikla levá hlava a rovnou po ní rozezleně chňapla.

Prostřední jí to okamžitě oplátila. Z obou dračích hlav začala crčít krev.

„Nechte toho, vy dvě!“ snažila se souboj zarazit ta třetí.

Jenomže marně. Rozlícené dračí hlavy zakrátko vtáhly do rvačky i ji. To už po sobě chrlily oheň a chňapaly si po krcích. Netrvalo dlouho a prostřední hlava zůstala bezvládně viset. Pak si to mezi sebou natvrdo rozdaly obě krajní hlavy. Záhy se k prostřední svěšené hlavě přidala ta levá. Pravá se s mžourajícima očima ještě chvíli kývala ze strany na stranu jako opilá, pak klesla také a zároveň s tím se mohutné dračí tělo zhroutilo na bok. Drak ještě zaškubal nohama a pak zůstal nehybně ležet.

Princeznina chytrá lest draka přemohla. Zahubil sám sebe. Princezna se mohla hrdě vrátit do městečka, kde z toho byla veliká sláva. Všichni poddaní i její otec ji obdivovali. Jen si pak dlouho nemohla najít ženicha. Všichni případní nápadníci se totiž obávali, že mít za manželku tak vychytralou princeznu by nemusel být žádný med.

JAK CHYTRÝ ŠOHAJ PŘEMOHL TŘI DRAKY

Jednou přiletěl k Velkým Pavlovicím tříhlavý drak. Snesl se tam na pole a žencům, kteří tam právě kosili obilí a nestačili před ním utéct, povídá:

„Mám hlad. Doved'te mi sem jednu děvčicu, ať se najím! Jestli nedovedete, dojdu si pro ni sám. Budu-li si pro ni však muset dojít, zbořím přitom pár chalup.“

Bylo z toho ve Velkých Pavlovicích veliké zděšení, ale jeden statečný šohaj povídá:

„Žádnou děvčicu té potvoře nedáme. Já tam na ni půjdu a zabiju ji.“

Zašel si domů pro vozík a nejprve s ním zajel k vinnému sklípku, kde na něj naložil tři soudky vína. Pak s nákladem dojel k poli, kde čekal drak.

„Co to vezeš? Kde máš děvčicu?!“ zahřimal drak rozlíceně a ze všech tří tlam se mu přitom zakouřilo.

„Na děvčicu si nech zajít chuť! Budeme se spolu bít!“ odvětil statečný šohaj.

„Ty se chceš se mnou bít? Rozplácnu tě jako mouchu!“ zasmál se drak.

„To se teprve uvidí. Nejdřív mě ale nech vypít ty tři soudky. Pak budu mít třikrát větší sílu než ty,“ nezalekl se šohaj.

„A tak to ne! Ty je nevypiješ! Vypiju je já sám, abych měl ještě větší sílu, než mám!“ křikl drak.

Popadl soudky, vyrazil víka a každá hlava začala pít z jednoho. Víno bylo dobré a silné. Drakovi náramně chutnalo, a tak všemi hlavami vychlemtal soudky až do dna. Jak drak víno vypil, opil se a usnul. V tu chvíli vzal šohaj z vozíku sekeru, všechny dračí hlavy bez meškání uťal a bylo po drakovi.

Ve Velkých Pavlovicích statečného a chytrého drakobijce všichni chválili a všechny děvčice, které ještě byly volné, mu začaly nadbíhat, že je zachránil.

Netrvalo však dlouho a k Velkým Pavlovicím přilétl druhý drak, šestihlavý, a sháněl se po drakobijci. Ať prý přijde na pole za ním, jinak že poboří celé Velké Pavlovice.

Co měl statečný a chytrý šohaj dělat, když za ním přiběhli vyděšení lidé se vzkazem od šestihlavého draka? Sebral se a šel. Nejprve ale zajel k vinnému sklípku a na vozík naložil šest soudků vína. S tím pak jel na pole za drakem a vše probíhalo stejně jako s drakem předešlým, jen s jediným rozdílem.

Šestihlavý drak šohajovi nejprve vyčetl, že mu zabil mladšího bratra. Kdo ví, jak se to k němu doneslo, ale to je podružné. Pak stejně skočil na šohajovu léčku a všech šest soudků vína vypil sám. Dopadlo to s ním jako s předchozím drakem. Když se opil a usnul, šohaj ho zabil. Pak byl mládenec

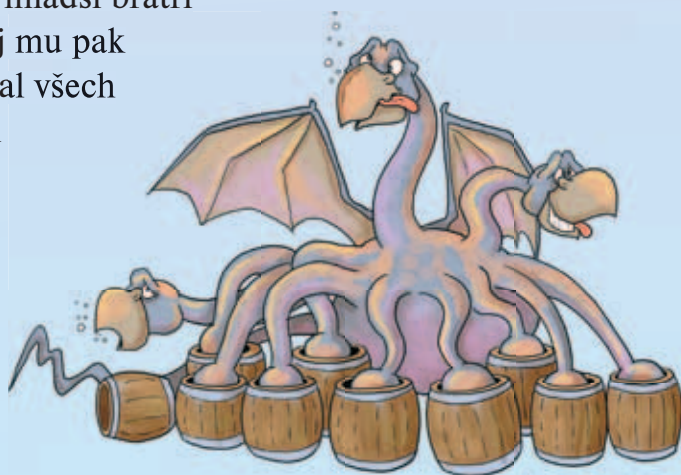

nejen ve Velkých Pavlovicích, ale i po celém širokém okolí ještě slavnější a vychvalovanější než dřív.

Zase to však netrvalo příliš dlouhý čas a k Velkým Pavlovicím přilétl dvanáctihlavý drak. I ten se sháněl po drakobijci a stejně jako jeho předchůdce chtěl, aby ho za ním přivedli na pole. Šohajovi sice bylo líto výtečného vína, co měl ale dělat? Naložil na vozík dvanáct soudků a dovezl je za drakem.

Tomu se rovněž nějak doneslo, že drakobijec z Velkých Pavlovic zabil jeho dva mladší bratry, a tak si to s ním přiletěl vyřídit. Dopadl ovšem naprosto stejně jako oba předchozí. Také neprohlédl šohajovu léčku a všechno víno vypil namísto něj. Stejně jako jeho dva mladší bratři se opil, usnul a šohaj mu pak jednu po druhé srubal všech dvanáct hlav. Nadřel se podstatně víc než u předchozích draků, ale přece jen to zvládl. Síla mu na to stačila.

I tentokrát se do Velkých Pavlovic vrátil jako vítěz a byl všemi oslavován. Víc draků už v dotyčné dračí rodině neměli, a tak od té doby měli Velkopavlovičtí pokoj napořád. Zejména statečný a chytrý šohaj si to užíval. Nadosmrti byl váženým a obdivovaným mužem a víno vypité draky mu sousedé ve svých sklípcích bohatě vynahradili.

O SPÁLENÉM DRAKOVÍ

Řada století už uplynula ode dne, kdy nad Klatovy přilétl velikánský drak. Dávno se už zapomnělo na to, ze které strany sem přibyl. Ne však na to, že zamířil přímo nad střed města a kolem dokola oblétl Černou věž. V tu chvíli to vypadalo, že se usadí přímo na náměstí, a tak všichni, kdo tam tehdy byli, zděšeně prchali pryč.

Jenomže pak si to drak rozmyslel, vznesl se vzhůru a zamířil k vrchu Prenetu. I ten obkroužil, patrně se mu zdál být vhodným místem, a tak se na něj snesl a usadil se tam. Pro celý okolní kraj tím nastala nešťastná doba. Drak totiž z Prenetu několikrát denně vylétal za potravou. Jeho cílem byla stáda krav i ovcí pasoucích se v okolí. Pro zpestření jídelníčku občas zhltl i pastevece, pokud se nestačil včas ukrýt. Zbaštil také nejednoho koně, kterého za letu zpozoroval. Inu, hrůza hrůzoucí.

Obyvatelům samotných Klatov sice dával pokoj, ale ti se stejně báli, že je to jenom dočasně a až spořádá všechna stáda kolem Prenetu, vrhne se i na ně.

Proto rokovali, jak se žravé obludy zbavit. O ničem jiném se tehdy v Klatovech, a nejen na radnici, nemluvilo. Radní se rozhodli vyslat posly do širokého okolí, jestli by tam někde nevěděli o nějakém drakobijci, ale všichni se vrátili s nepořízenou. Později se Klatovští dohodli na řešení, které se

zdálo být nejsnáze proveditelné. K Prenetu vyslali početný houf dřevorubců.

Od města je vezla dlouhá řada povozů. Drak je zpozoroval, ale protože byl právě nažraný, nenamáhal se je napadnout, jak se někteří z vozků a dřevorubců obávali. V klidu je nechal dojet až k úpatí vrchu. Tam se dřevorubci dali do práce. Káceli strom za stromem a postupovali stále výš a výš po úbočí. Nejednen z nich se sice bál draka, ke kterému se stále víc blížili, ale vidina slíbené odměny byla silnější než strach. Vykáceli všechny stromy až do poloviny vrchu.

Drak to všechno sledoval, ale nechal dřevorubce být. Pomyslel si totiž, že když bude vrch holý, bude z něj mít lepší rozhled, což mu vyhovovalo. Jen mu trochu vrtalo hlavou, proč to pro něj ti lidé dělají. Nepojal žádné podezření, že se jedná o úskok s cílem uškodit mu, a tak proti kácení nic nepodnikl.

Když však byla pokácená polovina vrchu, všichni dřevorubci sešli k úpatí vrchu a dřevo zapálili. Bylo to v létě a po dlouhou řadu dnů panovalo teplé počasí. Vyschlé stromy rychle chytily a plameny se hnaly vzhůru po úbočí hory. Zuřící požár záhy zachvátil i dosud stojící les. Žár byl tak strašný, že to draka zaskočilo. Pokusil se vzlétnout, ale rozhodl se pozdě. Šlehající plameny mu popálily křídla, a tak spadl do hořícího lesa, kde uhořel.

Klatované i lidé z širokého okolí jásali, že se zbavili žravé obludy. Zničený les byl pro ně ničím proti škodám, které působil drak. Dračí popel, který zůstal na Prenetu, ovšem způsobil, že v místech, kde zbyl, dodnes nic kloudného neroste.

O DRAČICI Z LOVOŠE

V dávných dobách se drakům zalíbilo v Českém středohoří, a tak jich sem v jistém čase přilétl hned celý houf. Draci ovšem nežijí společně, a proto se v této krajině řeky Ohře a vyhaslých sopek, usadili na různých místech.

Jedna dračice čili saň si to zamířila na lesnatý vrch Lovoš. Tady se usadila a začala se shánět po potravě. Na rozdíl od většiny svých druhů nepožírala nejraději panny, ale mládence. Jakmile se zabydlela, vzlétla nad Lovoš a uviděla hned dva. Kráčeli spolu po cestě k Velemínu. Bez meškání se k nim snesla. Jednoho slupla hned na místě a druhého, který se jí marně snažil bránit, si odnesla do hnízdiště s úmyslem zbaštit ho k večeři.

Když nebohý mladík zjistil, že dračice rozumí lidské řeči, pokusil se jí domlouvat, aby ho nechala naživu. Pracoval jako městský písař a byl velice prohnáný. Když se od dračice dozvěděl, že mládence požírá ze všeho nejraději, navrhl jí, že pokud ho nesežere, pořídí jí soupis všech mláďenců z širokého okolí Lovoše, aby nemusela ztrácet čas vyhledáváním.

Návrh se dračici zamlouval, a když jí mladý písař z hlavy sepsal řadu adres mládenců, na které si vzpomněl, a ještě jí slíbil, že ho doplní, večeri si pro ten den odpustila.

„Dobrá, nechám tě být a pustím tě. Ale nemysli si, že se od tebe nechám podvést! Jestli mi do tří dnů nedoneseš úplný seznam, najdu si tě a milosrdná nebudu. A ne abys v tom seznamu vynechal své kamarády. To bych si tě pak vyhledala také,“ vyhrožovala mu saň, než ho pustila na svobodu.

Když uplynuly tři dny, měl mladý písař seznam připravený. Sice se bál jít za dračicí, ale ještě víc se strachoval, že pokud to neudělá, saň si ho opravdu najde a bude po něm veta. Šel proto za dračicí na Lovoš, i když nerad.

Se seznamem od proraďného písaře se sani změnil život. Létnala podle adres po okolí Lovoše, a třebaže se před ní lidé schovávali, věděla dobře, kde hledat. Snesla se u chalupy a křikla, že pokud mládenec nevyjde dobrovolně, stavení rozboří a sežere nejen jeho samotného, ale všechny, kteří se tam schovávají. Většinou uspěla. Jen v řídkých případech se musela zdržovat a namáhat s demolicí chalupy.

Skupinka mládenců se před ní pokusila uniknout do Litoměřic, avšak dračice měla z Lovoše výborný rozhled. Když je spatřila spěchat po silnici, všechny je zahubila. Některé zhltnula rovnou na místě, zbylé si odnesla na Lovoš, aby je snědla později.

Po pár dnech saň napadlo, že nemá zapotřebí létat si pro mládence jednotlivě a může si některou cestu ušetřit. Když pak přilétla do nějaké vsi a lapila prvního z tamních mládenců, vykřičela, kteří další za ní mají dobrovolně přijít.

Postupně došla řada na Velemín. Jeden ze zdejších selských synků se rozloučil nejenom se svými rodiči, ale i se dvěma kamarádkami ze sousedství. Byly to sestry a obě si myslely na to, že se za něj provdají. Nedal jim najevo, že se mu líbí starší z nich,

štíhlá a krásná jako kdysi její matka. Mladší byla po tatínkovi kováři. Byl to urostlý, podsaditý chlapík a síly měl za dva.

Když se s nimi nešťastný mládenec loučil, starší ze sester se zhroutila v pláči. Mladší však řekla, že ho nenechá jít samotného a k dračici na Lovoš ho příští den doprovodí. Jak si usmyslela, tak udělala a na cestu si vzala násadu od krumpáče.

„To by tak hrálo, aby mi ho snědla dračice!“ mumlala, když po ní sáhla.

S chvějícím se mládencem došla nebojácně až k dračímu doupěti. Dračice z něj už vykukovala.

„Vida, tak dneska mi přichází oběd i s přídavkem,“ řekla a mlsně si oblízla tlamu.

„Já ti dám oběd a přídavek!“
křikla statná dívka a praštila
dračici násadou mezi oči.

Dračici se po té ráně zatmělo
před očima, ale než stačila
cokoliv udělat, dostala další
ránu, po které viděla hvězdičky.
Po třetí ráně už neviděla nic.
Padla na zem, natáhla se jak
široká, tak dlouhá a zůstala
nehybně ležet.

Statná dívka si
zachráněného mládence odvedla zpátky do Velemína a bylo
jasné, že si domů vede svého budoucího manžela. O tom bylo
jednoznačně rozhodnuto. Její sestra ze žalu nad ztrátou milého
vstoupila do kláštera.

Jak statečně a srdnatě si to pozdější manželka vyřídila
s dračicí, tak si také počínala v manželství. Její manžel se pak
nejednou zamýšlel nad tím, jestli by přece jen nebylo lépe,
kdyby ho tenkrát byla bývala sežrala ta dračice.

O DRAKOVI Z ŘEKY OHŘE

Drak, který se usídlil přímo na řece Ohři u Budyně, na rozdíl od dračice z Lovoše pojídal nejraději malé děti. Spořádal jich spoustu a nikdo mu v tom dlouhý čas nedokázal zabránit. Ještě lidi z okolí donutil, aby mu je k řece sami vodili.

V opačném případě hrozilo, že celou Budyni i s okolní krajinou zničí.

Lidé z toho byli zoufalí. Ti, kteří měli kam jít, se začali vystěhovávat, kraj se vylidňoval. V nouzi nejvyšší si pak jeden z místních usedlíků vzpomněl na moudrého poustevníka, který by jim snad dokázal poradit, jak se s drakem vypořádat. Žil v hlubokém lesním hvozdu v místech, kde je dnes Kostelec nad Ohří.

Vypravili se tedy muže hledat a jejich pátrání bylo úspěšné. Když mu sdělili, s čím za ním přišli, nejprve se dlouho modlil a pak se zamyslel. Trvalo hodnou dobu, než přichozím řekl, že má řešení. Když skupince z Budyně prozradil, jakého se mu dostalo vnuknutí, zaradovali se. Usoudili, že by to na draka mohlo platit. Poustevníkovi poděkovali a vydali se domů.

Ještě tentýž den, když dorazili do Budyně, sehnali režný pytel a nehašené vápno. To pak nasypali do pytle a vak naplněný vápnem převázali tak, aby měl tvar dětské postavy. Namalovali mu obličej a pak pytel oblékli do dětských šatů

a donesli k řece. Nemuseli čekat dlouho, než se objevil drak. Už netrpělivě čekal, kdy mu bude předhozena další potrava.

Nepoznal, že mu tentokrát nepředložili dítě, ale hadrového panáka. Chňapl ho do tlamy ještě dřív, než mohl dopadnout do vody. Sotva ho polkl, úděsně zařval, až lidem na břehu, kteří panáka donesli, zalehly uši a zmocnila se jich hrůza. Drak se pak v řece začal zmítat, šlehal do ní ocasem, až proudy vody stříkaly na břeh. Chvilí byl nad hladinou, chvíli pod ní a přitom strašlivě řval. Pak vychrlil sloup ohně a na dlouho zmizel pod hladinou. Když se vynořil, už neřval, jen krhavýma očima těkal po lidech na břehu. Vzápětí sebou plácl na hladinu a zvolna pod ní mizel. Navždy. Už se nevynořil. Zbylé děti z Budyně a okolí byly díky moudrému poustevníkovi zachráněny.

Na zámku v Budyni dodnes ukazují vycpaného draka. Podobně jako v případě brněnské radnice, ani tenhle údajný drak není opravdový drak, ale krokodýl. Toho budyňského přivezl ze svých cest po světě roku 1518 tehdejší majitel zdejšího panství Jan Zajíc z Házmburka.

O DRACÍCH ROZČAROVANÝCH LIDSKÝM POKOLENÍM

Kamenný drak leží v lese na vrchu Prašivci u Nalžovských Hor nedaleko Horažďovic. V turistických průvodcích se o něm píše, že ho spolu s kamennou žábou zhotovil kameník, když hrabata Taafové nechali les na Prašivci změnit v přírodní park s romantickou zříceninou. Jenomže drak tady podle báje byl už dávno předtím.

Původně to byl živý drak, který přilétl na Prašivec. Vesnických děvčat byl už sytý a zatoužil si pochutnat na dceři tehdejšího zámeckého pána. Když se to v zámku dozvěděli, honem běželi pro nápadníka hraběcí dcery, který se o ni už jistý čas ucházel. Věřili, že se zachová podobně jako jiní udatní rytíři, kteří se v obdobných situacích s draky vypořádali, postavili se jim a zabili je.

Jenže tenhle mladý šlechtic nebyl žádným drakobijcem a nedal se vůbec srovnávat ani s Bajajou či odvážným Honzou. Byl to rozmařilý floutek, který sice znal dvorské mravy, ale s mečem ani jinou zbraní zacházet neuměl. Když na něj začali naléhat, aby nemeškal a vyrazil na draka, uvědomil si, že nechce-li mít ostudu, nesmí výzvu odmítnut.

